

KHÔNG ĐƯỢC XÉT ĐOÁN

Bà Maria Agatha Simma (1915-2004) chào đời tại Sonntag, nước Áo, trong gia đình Công Giáo nghèo thật nghèo. Bà có lòng yêu thương cách riêng các Linh Hồn nơi Lửa Luyện Tội. Vì thế, THIÊN CHÚA chọn bà làm vị tông đồ giúp đỡ các Linh Hồn. Chúa cho phép các Linh Hồn nơi Lửa Luyện Hình hiện về xin bà cầu nguyện hoặc làm việc đền bù phạt tạ thay cho các ngài.

Thế nhưng chứng từ sau đây của bà Maria Agatha Simma mang sắc thái đặc thù. Đó là giáo huấn:

- Không nên xét đoán và kết án người khác. Chỉ THIÊN CHÚA là Vị Thẩm Phán duy nhất có toàn quyền và là Đấng Chí Công.

Năm 1954, một người đàn ông đến gặp tôi và hỏi về số phận của hai người quá cố trong làng. Ông nói:

- Tôi nóng lòng muốn biết câu trả lời của bà ra sao về số phận của hai người này?

Tôi hỏi tại sao thì ông chỉ im lặng. Năm ấy - 1954 - là Năm Thánh Mẫu (mừng 100 năm công bố tin điều Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm Nguyên Tội 1854-1954) nên tôi lãnh nhiều hồng phúc liên lạc với các Đấng Linh Hồn, cũng như nhiều Linh Hồn được đặc ân hiện về với tôi. Một tháng sau, tôi có thể trả lời cho thắc mắc của ông. Tôi nói:

- Bà S. đã được giải thoát khỏi Lửa Luyện Hình, trong khi ông H. vẫn còn nằm sâu trong đáy Luyện Ngục!

Nghe vậy, ông lắc đầu không tin và nói:

- Chuyện không thể xảy ra như thế! Bà S. bị chết nơi nhà thương vì cuộc phá thai không thành. Vậy mà bà đã ra khỏi Lửa Luyện Tội ư? Trong khi ông H. là người luôn đến nhà thờ thật sớm và ra về thật trễ, vậy mà vẫn còn nằm nơi chót cùng của Luyện Ngục sao? Không thể được!

Tôi hơi lúng túng nên nói với ông:

- Năm nay (1954) là Năm Thánh Mẫu. Tôi nhận được rất nhiều giải đáp cho các trường hợp khác nhau. Có lẽ vì thế mà tôi lẫn lộn các tên tuổi và các trường hợp chẳng? Thôi được, xin ông ráng đợi, tôi sẽ kiểm chứng.

Tôi lập lại câu hỏi và các Linh Hồn trả lời cho tôi y như lần trước. Tôi liền thông báo cho người đàn ông biết. Nhưng ông vẫn một mực không tin nơi câu trả lời của tôi. Ông là người cùng làng với ông H. và bà S. Và gần một nửa dân làng xôn xao về câu trả lời của tôi, khi họ được biết:

- Bà S. chết vì phá thai nhưng đã được lên Thiên Đàng, trong khi ông H. - nổi tiếng đạo đức, siêng năng tham dự Thánh Lễ - lại còn ở dưới đáy Luyện Ngục!

Nhưng tôi đành chịu, không biết phản ứng ra sao. Bởi vì, sự thật luôn luôn là sự thật. Tôi không thể nói ngược lại những gì tôi được tỏ lộ cho biết là đúng.

Thời gian ngắn sau đó, một phụ nữ cùng làng với ông H. và bà S. đến gặp tôi và nói:

Tôi biết rõ ông H. và bà S. Cả làng gần như xôn xao về câu trả lời của bà. Phần tôi, trái lại, tôi hoàn toàn đồng ý với bà. Tôi có thể quả quyết với bà rằng: tôi biết rõ bà S. như thể bà là em gái tôi. Bà S. rất yếu về mặt tâm lý - đúng như thế - nhưng bà đã phải đau khổ quá nhiều. Điều này một phần đến từ di truyền. Bà ta chết vì đã phá thai - đúng như vậy - nhưng vị Linh Mục được mời đến giúp bà trong giờ sau hết làm chứng rằng:

- Tôi ước ao được chết trong tâm tình ăn năn thống hối thật lòng, y như người phụ nữ này!

Bà S. được ơn chết lành trong tay THIÊN CHÚA và được an táng đàng hoàng như các tín hữu Công Giáo khác trong làng.. Trong khi ông H. quả thật là ông đến nhà thờ trước mọi người và ra về sau mọi người, nhưng ông không ngừng chỉ trích chê bai mọi người. Điều làm tôi khó chịu chính là: vào ngày an táng bà S., ông H. tỏ ra bất bình nhất. Ông trẻ môi khinh bỉ nói:

- Cái thứ đàn bà bị chết vì phá thai như vậy, không xứng đáng được chôn nơi nghĩa trang Công Giáo của làng!

Nghe người phụ nữ cùng làng với bà S. và ông H. nói như thế, tôi thật an tâm vì biết mình không sai lầm. Tôi nói với bà:

- Nhờ lời bà, bây giờ tôi thấy vấn đề rõ ràng hơn. THIÊN CHÚA muốn cho chúng ta không kết án bất cứ ai. Ông H. đã nghiêm khắc kết án bà S. nhưng THIÊN CHÚA đã tỏ lòng nhân từ với ông, vì ông không bị trầm luân đời đời trong lửa hỏa ngục. Bởi vì,

Thật vô cùng nguy hiểm khi chúng ta cả lòng dám kết án người khác! Chỉ duy nhất THIÊN CHÚA là Đấng Chí Công Rất Thánh mới có quyền thưởng hay phạt con người mà thôi!

Chúng ta không được phép tuyên án bất cứ ai. Giả sử có 20 người phạm cùng một hành động, nhìn từ bên ngoài: thế nhưng lầm lỗi của mỗi người lại khác xa nhau. Bởi vì, phải lưu ý đến nhiều yếu tố khác nhau trước khi kết án. Chẳng hạn như: nền giáo dục, đặc tính di truyền, tầm hiểu biết, tình trạng sức khỏe, nhân cách và ảnh hưởng ngoại tại. Nói tắt một lời, không bao giờ chúng ta có thể xét đoán, tuyên án kết tội!

... "Anh chị em hãy đón nhận người yếu Đức Tin và đừng tranh luận với họ. Có người tin mình ăn được mọi thứ, có người vì yếu chỉ ăn rau. Người ăn đừng có khinh kẻ không ăn, còn kẻ không ăn cũng đừng xét đoán người ăn, vì THIÊN CHÚA đã đón nhận người ấy. Bạn là ai mà xét đoán người nhà của kẻ khác? Nó đứng hay nó ngã, đó là việc của chủ nó. Nhưng nó sẽ đứng, vì THIÊN CHÚA có khả năng làm cho nó đứng .. Thật vậy, không ai trong chúng ta sống cho chính mình, cũng như không ai chết cho chính mình. Chúng ta có sống là sống cho Chúa, mà có chết cũng là chết cho Chúa. Vậy, dù sống, dù chết, chúng ta vẫn thuộc về Chúa; vì Đức GIÊSU KITÔ đã chết và sống lại chính là để làm Chúa kẻ sống cũng như kẻ chết. Thế mà bạn, sao bạn lại xét đoán người anh em? Và bạn nữa, sao bạn lại khinh dễ người anh em? Quả thế, tất cả chúng ta sẽ phải ra trước Tòa THIÊN CHÚA, vì có lời chép rằng: "THIÊN CHÚA phán: Ta lấy sự sống Ta mà thề: mọi người sẽ quỳ gối thờ lạy Ta, và mọi miệng lưỡi phải xưng tụng THIÊN CHÚA" Như vậy, mỗi người trong chúng ta sẽ phải trả lời về chính mình trước mặt THIÊN CHÚA"

(Thư Thánh Phaolô Tông Đồ gửi tín hữu Roma 14,1-12).

(Maria Simma, "Les Âmes du Purgatoire m'ont dit", Editions du Parvis, 1990, trang 61-63)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt